

[Klim Behnke]

Den tredje afdeling af vores ændringsforslag vedrører de udlændinge, som i den tid, de har været her, fortrinsvis har levet af understøttelse fra det offentlige. Vi har udvalgt en gruppe på 91 personer, som inden for de sidste 5 år har fået arbejdsløshedsdagpenge i mere end et halvt år. Vi mener ikke, at en person, der inden for de sidste 5 år har fået arbejdsløshedsunderstøttelse i mere end et halvt år, kan siges at leve op til bestemmelsen om, at man skal kunne forsørge sig selv, og det mener vi heller ikke at de 182 ansøgere, der har fået bistandshjælp i længere tid, gør.

Ved den første af de afstemninger, der skal finde sted, vil Folketingets medlemmer skulle tage stilling til, om ansøger nr. 1, som altså har siddet i fængsel 1 måned for vold mod sagesløs, skal have dansk statsborgerskab. Folketingets medlemmer skal hver og én ved afstemning tage stilling til, om den ovennævnte jugoslav, nr. 22, efter at have siddet i fængsel for narkohandel skal belønnes med dansk indfødsret. Endelig skal Folketingets medlemmer tage stilling til, om de personer, der har fået både bistandshjælp og arbejdsløshedsunderstøttelse, skal belønnes med dansk statsborgerskab.

Anden del af ordførertalen vedrører den klage, vi har været nødt til at sende til Folketingets Præsidium. Af cirkulæret fra 2. februar 1990 fremgår det klart og utvetydigt i indledningen til kapitel 1, § 1, stk. 2, at det ved ansøgningernes behandling bør tilstræbes, at afgørelserne træffes på grundlag af en individuel bedømmelse af ansøgerens forhold, og det er lige præcis det punkt, vi mener at flertallet i Indfødsretsudvalget groft tilsidesætter.

Det kan godt være, at flertallet i Indfødsretsudvalget omfatter alle medlemmer på nær Fremskridtspartiets, men ikke desto mindre må det være en parlamentarisk ret, at mindretallet også har krav på at få sine synspunkter efterprøvet og få lov til at få undersøgt sagen. Der står ikke i cirkulæret noget om, at et flertal afgør, hvad der skal undersøges, men der står, at der skal ske en individuel bedømmelse, og Fremskridtspartiets medlem af udvalget ønsker den individuelle bedømmelse, og vi vil ikke finde os i, at resten af udvalget med en flertalsafgørelse bestemmer, at der skal afgives betænkning.

Begrundelsen for, at vi har været nødt til at fremsætte ændringsforslag uden for betænkningen, er, at flertallet i udvalget afgav betænkning, på trods af at Fremskridtspartiet hverken havde haft tid til at stille spørgsmål eller til at få svar på spørgsmål. Det er en fremgangsmåde, som i alle andre udvalg ville blive mødt med den allerstørste skepsis, og derfor har vi været nødsaget til at klage til Folketingets Præsidium. Vi vil simpelt hen ikke længe finde os i, at man behandler disse mange indfødsretssager på en sådan måde, at der end ikke er tid til at stille spørgsmål eller til at få svar.

Vi kan forvente, at antallet af indfødsretssager vil stige ganske kolossalt. 1991 er det år, fra hvilket vi for alvor kan mærke, at vi begyndte at modtage mange flygtninge fra 1984; i 1985 kom vi helt op på 9.000 flygtninge. Der er altså nu gået 7 år for disse mange mennesker, og det vil sige, at disse titusinder af mennesker nu er berettigede til at søge dansk statsborgerskab. Hvis der i de kommende lovforslag om indfødsrets meddelelse er 1.100, 1.200, 1.500, 1.600 eller 2.000 ansøgere, må man i det mindste betinge sig, at Indfødsretsudvalgets medlemmer kan få svar på de spørgsmål, de ønsker at stille.

Ændringsforslag nr. 22 handler altså om en jugoslav, der er dømt for narkohandel, og det var netop en af de sager, vi selv måtte undersøge. Vi måtte selv tage ud på kontoret og gennemgå de pågældende sager for at få oplysninger, og det er helt uhørt. Tænk, hvis man i et andet folketingsudvalg fik at vide, at man selv kunne undersøge et spørgsmål, man ønskede svar på! Folketinget er landets parlament, og vi har som folketingsmedlemmer og som parti-gruppe krav på at få stillet de oplysninger til rådighed, som vi beder om, og derfor afventer vi med spænding præsidiets behandling af vores klage.

Vi har tidligere været nødt til at klage over disse sager, fordi man helt ville afskære os fra at stille spørgsmål. Dengang fik vi medhold; det håber vi også at få denne gang.

Til allersidst skal jeg gøre de enkelte medlemmer opmærksomme på, at det altså er endog temmelig alvorligt belastede kriminelle, man agter at meddele dansk indfødsret, medmindre man stemmer for vores ændringsforslag, som jeg derfor skal anbefale.